

Thơ Nguyễn Khuyến Âm Ảnh Tôi

Nguyễn Khuyến có hai câu, thơ thật Thơ: Mấy chùm trước ngõ, hoa năm ngoái; một tiếng trên không, ngỗng nước nào...

Thơ Nguyễn Khuyến cứ xuyên, cứ xao, tiếng lòng tôi mãi mãi. Trước ngõ, hoa, ai hái? Ngỗng trên không, bay kia...Hết mùa Đông, ngỗng về lại phương trời phía Bắc...Người Việt Nam ngộ thật cứ chạy trốn về Nam. Và, tôi đây lang thang quê người như con đế chun ra từ bụi nghệ, chóp cánh sang bụi gừng, giống như người lính rừng bỏ đồn vào cải tạo...Cũng giống như giọt máu chảy ra một vết dài, lan ra ba vết ngắn. Tôi sống nghe chửi mắng: đồ cái lũ tàn binh!

Thế giới thì rộng rinh. Con đế, cái hang cụt. Thèm một cây kẹo mút, ôi tuổi thơ của tôi!

Nhớ quá nắng trên đồi. Nhớ sao đêm lửa đỏ. Nhớ biết bao em nhỏ, đám học trò, em ơi! Cây khuyhnh diệp lá rơi, sân trường bà Cai hốt, đám nữ sinh má ngọt màu nắng như màu mưa. Ôi các em tuổi thơ, Thầy tạ tàn như cỏ! Tóc các em trong gió...gió một ngày hiu hiu. Tóc các em mấn yêu trong lời thơ Thầy gửi cho hoa vàng bên suối, cho áo dài Mã Châu...

Nếu ngồi mà xỏ râu từng ngày từng tháng nhĩ, lịch lại thêm Thế Kỷ...Đời người vẫn khói sương!

*

Thơ Nguyễn Khuyến vẫn vương trong lòng tôi ngày Tết. Bao giờ thì tôi chết, hoa vàng trước ngõ bay...Em có còn ngang đây hái giùm tôi chút nắng...rồi quên tôi, lẳng lặng. Đã mười năm, rồi hơn. Đã tủi rồi lại hờn mà Má thì đã mất, ai lau tôi nước mắt bằng mouchoir của Cha? Thằng anh nói thiết tha: Thôi, em đừng khóc nữa, anh cũng buồn chớ bộ: em khóc anh khóc theo!

Ôi hai chữ Tình Yêu có nghĩa là Thương Mến!

Ôi hai chữ Lưu Luyến, nhớ quê là muốn về...

Ông Nguyễn Khuyến đỏ hoe, mắt, nhìn ra trước ngõ: Mấy chùm hoa còn đó...mà bày ngỗng đã bay!

Mấy chùm trước ngõ hoa năm ngoái

Một tiếng trên không ngỗng nước nào...

Trần Văn Lê

